

Valgrets Grund og en Retsplejelov, der førte os ind i de moderne Staters Række, — vilde denne Rigsdagssamling, selv om det blev de to eneste Resultater, komme til at høre — og jeg haaber, at den maa det — til de største i dansk Politik's Annaler.

Alfred Christensen: En upartisk Tilhører og Tilskuere under Begivenhederne i 1902—03 vilde paa Forhaand gaa ud fra, at naar der kom et saa moderat Forslag som det af den nuværende højtærede Justitsminister fremsatte, som vi nu har til Behandling — kun sigtende til at ændre 3 Hovedmangler i den i 1909 saa ulykkeligt vedtagne Lov, og disse 3 Hovedmangler hver for sig indicerede netop Kærnepunkter, som var af den største Interesse for Flertallet i denne Sal, og som gennem et langt og anstrengende Arbejde resulterede i Afstemninger her i Salen, hvor kun de faa Højremænd stemte imod, og alle de andre Partier stemte for — vilde det kunne gennemføres. Jeg tror heller ikke, at Jordbunden nu er daarlig for at faa denne Sag lappet sammen og forbedret, og jeg mener, at den Selvbeherskelse, der blev nævnt af en tidligere Taler, og som den højtærede Justitsminister har vist i det fremsatte Lovforslag, nemlig ved at koncentrere Reparationsarbejdet i en Ændring af disse 3 Hovedpunkter, maa vise, hvor magtpaaliggende det er, at der ikke skabes et Konfliktstof af det foreliggende. Da det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) gik her op til Talerstolen for som Ordfører for Tingets største Parti at lægge Sagerne frem, rakte han mig Haanden, og vi trykkede hinanden hjerteligt i Haanden her nedenfor Talerstolen. Jeg var glad ved det, thi denne Sag skal begyndes i Fredelighed, og blot det, at det ærede Medlem fra Gudme, hvem jeg ved forskellige Lejligheder har arbejdet godt sammen med, er blevet Ordfører i denne Sag, er mig et Fingerpeg i Retning af, at vi maa kunne opnaa ogsaa det største Partis Tilslutning til Sagen. Forholdet er jo ganske vist det, at to andre Partier har Flertallet her i Salen, men denne store, vigtige Sag, der næstefter det store Grundlovsarbejde ikke har nogen Rival i Retning af Vigtighed for og Indflydelse paa de kommende Slægter, skal ikke føres igennem Rigsdagen med et knebent Flertal. Den skal ikke føres igennem af de to demokratiske Partier i Strid med det tredje og det største demokratiske Parti. Den skulde helst føres gennem med den samme Enighed, det samme gode Fodslag som ved Gennem-

førelsen i 1903, og jeg tror oprigtig talt, det vil kunne lade sig gøre, hvis blot det ærede Medlem fra Gudme maa vedblive at være Ordfører og have Bestemmelsesret med Hensyn til, hvad der skal siges og gøres, og hvorledes der skal stemmes indenfor hans Parti.

Det ærede Medlem fra Gudme (Emil Petersen) begyndte med at oplæse Stykker af en Udvalgsbetænkning fra i Fjor og oplæste en Passus, hvorefter Flertallet, bestaaende af Venstre og Socialdemokraterne, vilde bringe den nuværende Retsreform til Udførelse paa Grund af de mange gode Fremskridt, den rummede. Jeg skal ikke læse op, men det maa være mig tilladt at omtale, at der blev afgivet flere Mindretalsbetænkninger, deriblandt en, som jeg havde Lod og Del i, og denne paapeger de tre Punkter, som Forhandlingen i Dag bør dreje sig om. Det nævnes der, at Proceskommissionen af 1892, hvori der sad saa udmærkede Jurister som Nellesmann, Goos, Nyholm, Octavius Hansen, Deuntzer og N. J. Larsen, Navne og Personer, som alle her i Salen kender, og som de fleste sætter stor Pris paa, foreslog folkevalgte Nævninger, og Folketinget gennemførte de folkevalgte Nævninger med fuld Tilslutning paa nær de faa Højrestemmer. Proceskommissionen havde foreslaet Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, og Folketinget havde gennemført det. Proceskommissionen havde foreslaet Anklageprincippet uden nogen som helst Indskrænkning, og Folketinget havde ogsaa i 1903 givet dette sin Tilslutning. Det er de samme tre Punkter, vi nu skal arbejde videre paa. Den nævnte Betænkning peger paa, at dette Mindretal aldrig har forsømt at arbejde for Indførelsen af Anklageprincippet i den kriminelle Retspleje, idet man — de andre Hovedmangler uførtalt — forment, at Loven ikke fortjente at kaldes en Reform af Kriminalprocessen, naar den bragte Inkvisitionsprincippet med over i de nye Former. Derfor havde Mindretallet fastholdt Kravet om at rejse og vedligeholde Kampen paa de tre nævnte Punkter, skønt man ikke kunde være blind for de Goder, der endnu findes i Reformen, hvoraf særlig fremhæves for Kriminalprocessens Vedkommende Forhørens Offentlighed og Defensors Medvirken. Mindretalsbetænkningen peger endvidere paa, at den daværende Justitsminister, Venstres Justitsminister, Bülow, antagelig med Tilslutning fra Regeringspartiet, i Salen er fremkommet med Udtalelser, der kan og maa forstaaes som Udtryk for et Haab om, at Anklageprincippet maa kunne indføres i Loven,